

HỒI THỨ HAI MƯƠI TƯ

Vân Hỏa tả sứ

Đông nhiên ngay lúc đó, một chuỗi cười quái lạ vang lên, tiếng cười khô khan, sang sảng, âm thanh nhọn hoắt như muốn chọc thủng màn nhĩ khiến Đông Bích và Bạch Cốt lão thái bà giật mình.

Tiếng cười vừa dứt, thì một quái ảnh đỏ như lửa bay vụt đến.

Đông Bích ngẩng mặt nhìn, bất giác nổi da gà...

Quái ảnh là một người mặc sắc phục đỏ như máu. Người cao độ một trượng, tóc râu đều đỏ, thêm vào cái khuôn mặt đỏ như phẩm, hai con mắt cũng đỏ như hai hạt cườm to, ẩn dưới đôi mày đỏ rậm, thật là một quái nhân giang hồ, từ đầu xuống chân đều đỏ như huyết, dáng điệu hung dữ phi thường khiến ai thấy cũng phải lạnh mình.

Bạch Cốt lão thái bà kinh ngạc kêu "ý" một tiếng rồi hỏi :

- Người có phải là Vân Hỏa tả sứ giả không?

Quái nhân cất tiếng cười ngạo mạn, như xem trời chẳng ra gì đáp :

- Ha! Ha! Ha! Không sai!

Đối với Đông Bích bốn chữ Vân Hỏa tả sứ thật là xa lạ, vì từ ngày xuất thân trên khắp giang hồ võ lâm, chàng chưa bao giờ được nghe đến tên này cũng như được thấy tận mắt một hình thù kỳ quái như vậy.

Vân Hỏa tả sứ phóng tia mắt sáng đỏ nhìn chòng chọc vào mặt Đông Bích cất giọng hách dịch :

- Tiểu tử, mi có phải là Bạch y thư sinh, đã vang danh trên giang hồ vì đã giết và phá hủy mấy Động chủ chẳng?

Đông Bích lạnh lùng gật đầu đáp :

- Không sai!

Bạch Cốt lão thái bà nghe qua giật mình, thật là một chuyện quá bất ngờ đối với bà ta, bà không ngờ chàng thiếu niên chưa được đôi mươi là một nhân vật khét tiếng giang hồ.

Vân Hỏa tả sứ cười đắc ý nói :

- Tốt lắm rồi! Ha! Ha!

Đôi mày lưỡi kiếm cau lại, Đông Bích cao giọng hỏi :

- Các hạ hỏi tên ta với dụng ý gì?

Tiếng cười kỳ lạ của Vân Hỏa tả sứ đột nhiên ngừng lại, lão trợn to đôi mắt đỏ ngầu như đôi mắt của người say rượu nhìn Đông Bích.

Lão gằn giọng hỏi :

- Mi xưng ai là các hạ?

Đông Bích lại cất tiếng cười khanh khách đáp :

- Các hạ hỏi ngươi ngẩn quá, ta nhìn ngay mặt ngươi hỏi câu ấy kia mà.

Đôi mắt như muốn bắn ra lửa đỏ, Vân Hỏa tả sứ lớn tiếng quát :

- Mi gọi lão phu là các hạ?

Sắc mặt nghiêm lại, Đông Bích cao giọng nói :

- Không sai! Như thế đã là tử tế với ngươi lắm rồi.

Râu tóc gần như muốn dựng đứng, Vân Hỏa tả sứ trầm giọng nói :

- Hừ! Tiểu tử, lão phu sống cả trăm năm, không ngờ ngày nay gặp mi, một thằng nhãi con dám gọi ta là các hạ...

Trước thái độ hung hăng, giận dữ của Vân Hỏa tả sứ, chẳng những chàng không chút nao núng tinh thần mà còn trầm giọng bảo :

- Các hạ cho là không đúng, nhưng ta cho đó là một điều dễ giải lắm rồi.

Cơn giận dữ bốc lên ngàn ngút, Vân Hỏa tả sứ cố dần một tiếng hách dịch hỏi :

- Tiểu tử, mi biết ý của lão phu đến đây không?

Đông Bích tỏ thái độ khinh thường nói :

- Ta không biết chi việc của các hạ?

Vân Hỏa tả sứ cười khẩy hỏi :

- Thật ngươi không muốn biết chăng? Được, để lão phu nói cho ngươi nghe...

Đông Bích không để lão ta nói hết liền ngắt ngang, lạnh lùng tiếp :

- Các hạ đến đây vì ta chứ gì?

Vân Hỏa tả sứ cười ha hả nói :

- Ha, ha, ha... mi nói đúng đấy!

Thấy thái độ ngạo mạn, như xem trên đời không có ai của Vân Hỏa tả sứ, khiến máu nóng củ Đông Bích cũng sôi sục lên.

Đông Bích cao giọng hỏi :

- Các hạ muốn gặp ta để làm gì?

Tiếng nói của Vân Hỏa tả sứ vang lên sang sảng :

- Lấy mạng mi!

Sắc mặt sa sầm lại, Đông Bích lạnh lùng "hừ" một tiếng, nói :

- Các hạ hãy nói nguyên do tại sao muốn gây sự với ta?

Vân Hỏa tả sứ cười cuồng dại :

- Ha! Ha! Ha! Gây sự! Ta đến đây giết mi chứ không phải gây sự với mi đâu.

Đông Bích gần giọng :

- Các hạ cũng có được một nguyên nhân chứ?

Gật đầu đắc ý, Vân Hỏa tả sứ đáp :

- Dĩ nhiên!

- Nói nghe thử!

Vân Hỏa tả sứ không nói nguyên nhân ngay mà lại hỏi Đông Bích :

- Mi biết ta hiện giờ là thân phận gì không?

Đông Bích lắc đầu đáp :

- Không biết!

Chiếu đôi mắt đỏ lóc vào mặt Đông Bích, Vân Hỏa tả sứ cao giọng nói :

- Mi có biết Huyết Hoa động không?

Đông Bích chợt kinh ngạc lùi lại ba bước, không phải chàng sợ Vân Hỏa tả sứ, nhưng chỉ vì ba tiếng Huyết Hoa động nhắc nhở chàng mối gia thù mà Huyết Hoa Động chủ đã trực tiếp gây nên.

Trong lúc Đông Bích chưa kịp nói gì thì chợt nghe Bạch Cốt lão thái bà cất giọng rùng rợn :

- Vân Hỏa tả sứ, người muốn giết thằng nhỏ đó à?

Vân Hỏa tả sứ đáp một cách kiêu ngạo :

- Không sai!

Bạch Cốt lão thái bà "hừ" một tiếng thật nặng nề rồi nói :

- Sợ người không làm được.

Vân Hỏa tả sứ ngẩn mặt cười to :

- Ha! Ha! Ha! Người muốn xen vào chuyện của ta à?

Bằng một giọng lạnh lùng, Bạch Cốt lão thái bà nói :

- Có thể!

Vân Hỏa tả sứ cất tiếng cười cuồng dại, giọng nói chứa đầy khinh khi vang lên khô khan :

- Lão bà, tự thân người đã khó giữ cho vẹn toàn, đã hơn mười mấy năm rồi lão phu chưa muốn hại người, nhưng rồi người cũng sẽ đền tội một cách thảm khốc.

Bạch Cốt lão thái bà cất tiếng cười lạnh như băng tuyết, tóc trắng rung rinh, lão thái bà lớn tiếng nói :

- Vân Hỏa tả sứ, người đã tới đây thì kể như không còn sống trên thế gian này nữa! Vậy người hãy sám hối đi thì vừa!

Vân Hỏa tả sứ gật đầu :

- Được! Chờ lão phu giải quyết xong thằng nhãi con này rồi sẽ thanh toán người sau.

Đông Bích nghe nói thì bước lại đứng chỗ cũ, mặt nổi đầy sát khí, trầm tiếng nói :

- Theo các hạ đã nói, nếu ta không làm thì các hạ có liên quan đến tên Huyết Hoa Động chủ?

- Ha! Ha! Tiểu tử ngươi nói đúng lắm, Vân Hỏa này chính là tả sứ, tức là cánh tay trái của Huyết Hoa động.

Quắc đôi mắt sáng như sao quét lên mặt Vân Hỏa tả sứ, Đông Bích mạnh tiếng nói :

- Với câu nói đó thì ngươi chắc chết rồi!

- Dưới tay của mi!

- Không sai!

Vân Hỏa tả sứ mắt đỏ ngầu gằn giọng :

- Hừ! Tiểu tử, khẩu ngôn mi lớn quá.

Đông Bích ngẩng mặt cười khanh khách nói :

- Sự thật sẽ chứng minh.

Sau một tiếng "hừ" nặng trâm như kim khí rơi xuống đất, Vân Hỏa tả sứ vung chưởng bủa mạnh tới đầu Đông Bích. Thế đánh không những mau lẹ vô cùng mà còn biến ảo với toàn bộ công lực của lão.

Đông Bích cũng không chậm trễ và nhân thấy chưởng lực đối phương thật nguy hiểm nên chàng đã vận công tới bảy thành công lực qua chiêu Huyết Quang nhất thức trong Âm Dương Thiên Toàn chưởng phản kích kịp thời.

- Âm! Ào! Ào! Ào!

Tiếng chưởng phong vang lên khô rạt như đá chạm với đá, vì chưởng của đôi bên đều thoát ra một nhiệt khí, nên cũng đã đẩy lùi đôi bên lại một bước lớn.

Đông Bích thâm giật mình, vì công lực của đối phương cao thâm đáng sợ.

Người giật mình kinh ngạc nhất là Vân Hỏa tả sứ. Lão không ngờ công lực mình tu luyện trên cả trăm năm mà một thằng nhỏ chưa đến hai mươi tuổi lại có thể đỡ được thế công tuyệt chiêu mà lão đã dày công nghiên cứu.

Đông Bích lại vận cao thêm một tầng công lực...

Vân Hỏa tả sứ sững sờ một thoáng, lại đánh tiếp ra ba chiêu, mỗi chiêu đều là một võ học tuyệt thế.

Đôi tay Đông Bích rạch mạnh ra, tránh chiêu, phá thức, thân hình chàng tránh né thật ảo diệu, ba thế đã qua, đối phương vẫn chưa làm gì được. Bạch Cốt lão thái bà đột nhiên la lớn lên một tiếng :

- Giỏi!

Sau ba thế không hạ được đối phương, Vân Hỏa tả sứ có phần kinh ngạc, lão nhảy lui xa năm bước, đưa song chưởng lên ngực, vận toàn công lực bình sanh, chuẩn bị đấu chưởng nội gia, vì lão, Vân Hỏa tả sứ nghĩ rằng võ nghệ đối phương có thể tránh được, nhưng với công lực của trăm năm của lão thì chắc chắn đối phương phải tan xác.

Đông Bích hơi giật mình một cái, vội vận đủ mười thành công lực chờ đợi phát ra với các chiêu thức của Âm Dương Thiên Toàn chưởng.

Vân Hỏa tả sứ chiếu đôi mắt phát ra ánh sáng đỏ dữ tợn nhìn Đông Bích, gần giọng nói :

- Phen này ngươi đừng mong chống đỡ.

Đông Bích cười nhạt nói :

- Đúng! Vì ngươi chết mất thì ta lấy chi mà chống đỡ.

Vân Hỏa tả sứ gầm lên như hổ :

- Đỡ đây!

Tiếng thét chưa dứt, Vân Hỏa tả sứ đã đẩy song chưởng ra.

Một luồng cuồng phong nóng rát, rít lên ào ào, cuốn theo cát bụi hốt mạnh sang Đông Bích, kinh lực cả một trăm năm tưởng chừng như muốn xô vệt luôn cả đôi núi.

Đông Bích cũng liền vung song chưởng lên đánh mạnh ra theo thế Âm Dương Thiên Toàn chưởng để đối đầu với chưởng lực của Vân Hỏa tả sứ.

Bùng! ù... ù... ù...

Tiếng nổ kinh động địa, vang rền cả rừng núi âm u như tiếng núi lửa sắp phun ra, cát đá bay rào rào, cây cối chung quanh ngã rạp trong trận cuồng phong mịt mù.

Trong khoảnh khắc đó, vũ trụ như đến ngày tận cùng vậy.

Đông Bích cảm thấy khí huyết đảo xung, thân hình lắc lư một chốc rồi mới đứng yên.

Còn Vân Hỏa tả sứ thì bị sức phản kích đẩy lui ra một trượng.

Đột nhiên Vân Hỏa tả sứ khẽ động một cái, thì thân hình của lão như một đám mây đỏ bay vút vào trong cốc đạo.

Đông Bích sửng sốt một giây, rồi lớn tiếng thét :

- Chạy đâu?

Chàng định nhảy theo nhưng vì trong giây phút chần chờ nên Vân Hỏa tả sứ với cái biệt hiệu là Vân Hỏa, đâu phải tầm thường, kinh công của lão như gió hốt, xẹt một cái đã mất dạng vào trong cốc đạo.

Đông Bích hăm hừ định tiếp tục đuổi theo thì Bạch Cốt lão thái bà gọi lại :

- Này bé!

Đông Bích nghe bà ta gọi gấp, liền dừng bộ quay lại hỏi :

- Tôn giả có điều gì chỉ giáo?

Bạch Cốt lão thái bà bước đến cạnh Đông Bích giọng khích động :

- Thằng bé, thật lão không ngờ Vân Hỏa tả sứ lại đỡ không nổi một chưởng của mi.

Đông Bích nhìn vào cốc đạo nói :

- Rất tiếc là đã để cho hắn chạy thoát, nhưng sao hắn lại chạy vào cốc đạo là nơi có trận đồ ngăn chặn.

Bạch Cốt lão thái bà cũng ngạc nhiên nói :

- Ủ! Mà sao lão quái nhân này chạy vào đường này! Hay là...

Rồi bà quay sang hỏi Đông Bích :

- Mi thật muốn giết nó à?

Đông Bích gật đầu :

- Không sai!

- Vì thù?

- Có thể nói như vậy!

Bạch Cốt lão thái bà kinh ngạc tiếp :

- Hắn đã kết thù gì với ngươi?

Đông Bích vẫn chưa nguôi cơn giận :

- Hắn là tả sứ của kẻ thù tại hạ, nó đến đây là vì tại hạ.

Bạch Cốt lão thái bà kêu lên :

- Ô!

Đông Bích vội quay lại hỏi Bạch Cốt lão thái bà :

- Lúc nãy lão thái bà có nói rằng người trong động là kẻ thù của lão bà, nhưng tại sao Vân Hỏa tả sứ lại cũng vào được con đường này, như vậy chẳng hóa ra người trong động là Huyết Hoa động chủ và hắn là tả sứ nên mới ngang nhiên và biết cách vào trận đồ sau tảng đá ở cốc đạo?

Bạch Cốt lão thái bà suy nghĩ giây lát rồi gật đầu :

- Có thể có chuyện đó được sao?

- Tại sao không?

Giọng mơ hồ bà ta nhìn xa xôi cất tiếng :

- Nếu chuyện này là sự thật thì ta đã mắc mưu tên khốn nạn ấy rồi.

- Lão bà nói sao?

- Ta muốn nói rằng, đã gần một giáp tử ta mãi miết không rời cửa động vì một lời nói, nhưng giờ đây mới chợt biết mình mắc mưu và trong mười hai năm qua ta đã giết những kẻ nào bèn mắng đến gần cửa động một cách vô lối.

Bạch Cốt lão thái bà bỗng hét lớn :

- Ta phải giết!

Đông Bích kinh ngạc hỏi liền :

- Ai!

- Bàng Liêu Đồ!

Đông Bích hỏi giạt lại :

- Bàng Liêu Đồ?

- Ủa! Người có quen biết với hắn à?
- Quen biết thì không nhưng thù thì có!
- Mi nói thế nghĩa là sao?

Đông Bích đôi mắt căm thù, mặt hiện sát khí gằn giọng :

- Hắn đã nhúng tay vào việc sát hại phụ thân của tại hạ.
- Đúng thế sao?
- Đúng vậy!
- Phụ mẫu người là ai?
- Thánh Kiếm Nam Chính Hùng là phụ thân và Bích Lạc Tiên Cơ là thân mẫu.
- Bích Lạc Tiên Cơ ư?
- Tôn giả có biết thân mẫu tại hạ?
- Có!

Bạch Cốt lão thái bà quay sang Đông Bích nói tiếp :

- Thật lão không ngờ Bàn Liên Đồ là Động chủ Huyết Hoa động mà có thể cốc đạo này là con đường dẫn vào huyết động của chúng. Vậy ta đề nghị, mi dùng chưởng lực đập nát tảng đá chắn cốc đạo để chúng ta cùng tìm tên Bàn Liêu Đồ để hỏi tội.

Đông Bích giọng cương quyết :

- Không cần phải phá hủy tảng đá.
- Như vậy thì làm sao vào huyết động?
- Tại hạ đã có cách.
- Cách gì?
- Phá trận đồ này.

Bạch Cốt lão thái bà ngạc nhiên :

- Mi làm được?
- Dĩ nhiên!
- Sao lúc này mi nói không am tường trận đồ?

Đông Bích hơi ngượng ngập giây lát, nhưng rồi chàng nói giọng cương quyết :

- Xin lão bà thứ lỗi, tại hạ sẽ tỏ bày sau, giờ đây chúng ta hãy vào cốc đạo.

Bạch Cốt lão thái bà gật đầu :

- Đi!

Thế là Đông Bích lao vút người vào cốc đạo và tiếp theo là Bạch Cốt lão thái bà xông vào trận đồ để tiến vào huyết động.

Đông Bích lúc này đã một lần bước qua tảng đá và đã quan sát trận thế, hơn nữa đối với chàng vấn đề trận đồ, Đông Bích đã nghiên cứu với cách suy tầm của Bá Nhược

Du Kiến Anh trong suốt mấy năm trời nơi thạch động, nên giờ đây trận pháp này tuy phức tạp song không thể ngăn trở được chàng.

Đông Bích quay lại phía sau nói với Bạch Cốt lão thái bà :

- Xin tôn giả cứ chuẩn theo bước tiến thoái và phương hướng của tại hạ để tránh sự lâm lẩn mà gây tai hại vì trận đồ này người lập trận đã phối hợp "Ngũ Hành Đạo Cung trận" và "Thái ất Kỳ Môn trận" nên có hiệu lực huyền bí.

Bạch Cốt lão thái bà vừa tiến theo vừa nói :

- Thật ta không ngờ mi tuổi trẻ mà tài cao, đúng là hậu sinh khả úy!

Đông Bích khẽ cười :

- Lão thái bà quá khen.

Vì nắm vững các sanh môn cũng như tử môn của trận thế nên Đông Bích đã hướng dẫn lão thái bà xuyên qua một cách không khó khăn mấy.

Trong khoảnh khắc là hai người đã đặt chân ra khỏi trận đồ và đang bước lên vào huyết động.

Đi thêm một đoạn nữa thì đã đến một ngã ba với một tảng đá khắc ba chữ Huyết Hoa động được sơn phết một màu đỏ ối.

Đông Bích dừng chân lại thì Bạch Cốt lão thái bà đã quay sang nói :

- Hừ! Đúng là Huyết Hoa động rồi, vậy mà bấy lâu nay lão đã bị hấn lợi dụng vào việc "Người giữ cửa" thật tức chết được. Ta quyết lấy máu hấn để rửa nhục này.

Đông Bích vội xua tay cản :

- Không được, lão bà không thể giết hấn được.

- Tại sao?

- Vì hấn là kẻ gia thù của tại hạ nên phải để chính tay tại hạ lấy đầu hấn để tiếng vong linh phụ thân.

Vừa lúc đó, một đám người gần mười tên, đều là môn đồ của Huyết Hoa động được dẫn đầu bởi một lão già mặt đen như lọ chảo, râu tua tủa, tóc xỏa rối buồn từ mé cổ đạo phóng ra chặn đường.

Lão quát như sấm :

- Tiểu cuồng ma, mi dám cả gan xâm nhập vào nơi cấm địa này à?

Đông Bích thấy hình dáng dị hợm của lão già đã ngạc nhiên nhưng khi nhìn đến chín tên theo sau lão thì Đông Bích càng kinh ngạc thêm nữa vì những tên này diện mạo nửa người nửa thú như hình quỷ trong tranh vẽ.

Chàng đột nhiên cất tiếng cười lớn rồi gằn giọng :

- Các ngươi đều là môn đồ của Huyết Hoa động phải không?

Lão già mặt đen đáp ngay :

- Ta nói có sai đâu, thằng nhãi này không biết đại danh của chúng ta!

Bạch Cốt lão thái bà "hừ" một tiếng nói :

- Lũ bay là thứ quý vương mà cũng muốn xưng danh tánh à?

- Sao lại không?

- Là gì?

- À! Thập Quý Vương.

Cùng một lúc cả Đông Bích và lão thái bà đồng cười vang nên lão mặt đen tức giận hét lớn :

- Các ngươi cười gì?

Lão thái bà lên tiếng :

- Cười lũ ngươi chứ cười ai!

- Vô lý!

- Đâu có gì là vô lý, vì chúng bay nửa người nửa quý mà cũng đòi uy danh trên chốn giang hồ.

Lão già mặt đen quá uất ức liền phát tay ra lệnh cho đồng bọn tiến lên, miệng thì hô lớn :

- Hãy đỡ.

Bóng chưởng chập chờn của mười tên ma vương ào ào cuốn đá, xô cây tới tấp tấn công vào Đông Bích và lão thái bà. Đông Bích và lão thái bà cũng không chậm trễ, liền huy động song chưởng phản kích.

Thật kinh khiếp thay một đoạn cốc đạo chan hòa máu thấm với mười thân xác nằm chết ngổ ngang như chốn ma vương quỷ dị.

Một sự yên lặng thê thảm, Đông Bích chợt nói với lão bà :

- Chúng ta đi thôi...

Hai bóng người lao nhanh về phía huyệt động...

o0o